

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXV VÍDEŇ, ZÁŘÍ - ŘÍJEN 1988

ČÍSLO 9-10

**TISÍC LET NÁS VEDL'S, CHRÁNIL, DÍKY TOBĚ ZA TO,
SVATÝ VÉVODO!**

- Mikoláš Aleš, moniáš Heron

Vedle koní v skutku, báje pravdu měla,
rytířů se tlupa v šeru tajném tměla,
v pláštích zahalení, kolem rozložení

jako v těžké snění byli pohrouženi.
V středu toho davu praporec se zdvíhal,
na něm svatý Václav s orlicí se míhal.

Vrchlický Balada blenická

Narodil jsem se v Československu. Moje maminka mě učila už od kolébky mluvit česky. Když mluvím česky, mám radost, že mi každý Čech rozumí. Moje mateřská řeč je česká.

Mám rád svou řeč jako svoji matku, a kdo mluví česky, toho miluji jako svého bratra. Jsem Čech a moji rodiče, bratři, sestry, přátelé, krajané — my všichni jsme český národ.

Naše dějiny dokazují, že Češi byli vždy národ pracovitý, statečný a mírumilovný. Rádi se učili a poznávali nové věci. Proto byli už ve středověku považováni za vzdělaný národ. V Praze byla universita od roku 1348. Založil ji český král Karel IV.

České země jsou Čechy, Morava, Slezsko, které je spojeno s Moravou v zemi Moravskoslezskou. Společně se Slovenskem tvoří republiku Československou. Na Slovensku bydlí Slováci, naši bratři.

Československo je moje vlast, kterou miluji jako svou matku. Jsem hrdý na to, že jsem Čech a nikdy toho nezapomenu. Mnoho českých dětí se narodilo v cizině, kam museli jejich rodiče odejít ze své vlasti. I ony jsou Čechové, protože se zrodily z českých rodičů.

Kdo mluví jinou řečí, tomu nerozumím, protože není Čech. Ale každý člověk mluví svou mateřskou řečí, miluje ji jako já svoji, ať je to Polák, Rus, Francouz, Srb, Ital nebo Němec.

Proto se máme navzájem ctít. Všichni můžeme vedle sebe žít, i když patříme k různým národům.

J. Vrchlický:

Sv. Václavu, dědici České země

Ve zlatém poli s černou orlicí
Tvůj prapor posud nad námi se chvěje,
jak míru zástava v bouř dunící,
jak maják spásy v moři beznaděje.
O slyš ten zpěv, jež duše má Ti pje!
Jak starých štítů tlesk ut hní mýj rým
na ráje portál, jenž se v hvězdách skvěje:
Nám nedej zhytnout ani budoucím!

Tys v našich losů smutně vichřici,
z jichž mračen stálý stín se na nás leje,
byl otčími pevný tón. Svou pravici
Tys divem zasáh čisto v naše děje
a zvrátil kolo lidské epopeje.
Což nejsme, kníže, posud lidem Tvým?
O pohled, co se v dědicvi Tvém děje! —
Nám nedej zhytnout ani budoucím!

Moh's zapomenout v světců směsí
tu lásku k Tobě, jež nás posud hřeje?
Svůj vlnk drahokamů zářící.
Svůj meč. Svůj štít, jež puvučina křeje?
O rozpučen se vlastní na trosce!
Na bělouši zas zjev se! Spáchem mltým,
Svým lidem, zatres! Vhodná doba zde je! —
Nám nedej zhytnout ani budoucím!

Ó, lid Tvůj pláče, co se barbar směje,
val Blatníků teď otevř mečem Svým!
Tvůj národ čeká! Litr zory věje!
Nám nedej zhytnout ani budoucím!

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

2. října 1988 — DIVÁ BÁRA — BOŽENA NĚMCOVÁ

27. listopadu 1988 — JOSEF MÁNES

Všechna filmová představení se konají v Tabor Kino — 9.30 (neděle).

Josef Pekař: Prameny našeho národního bytí.

Svatý střed.

Jsou národové v Evropě, kteří mají od dob středověkých světe podobného významu a kultu jako my ve sv. Václavovi. Ale není, tuším, národa, jehož úcta by takovou měrou soustředila se k jediné postavě, takovou měrou plnila po všechny věky veškerenstvo národní společnosti, která by měla tak slavné středisko kultu, jako je hrad pražský s katedrálou sv. Víta a kaplí svatováclavskou nad hrobem světeovým ve více než tisícileté metropoli země. A jistě není národa, který by se mohl pochlubit tak starobylou a tak slavnou hymnou národní, jako je chorál svatováclavský, tou písní naděje a útěchy, písní starou víc než šest století, jež nese k nám z hlubin minulosti, nasycena modlitbami věků, vždy znovu a znovu spojující v nové prosbě a jedné myšlence nové pokolení národní s generacemi předků, s tou daleko větší a početnější obcí kmenovou, jež žije jen ve vzpomínce a paměti.

Z DOPISU KARDINÁLA FRANTIŠKA TOMÁŠKA VERICÍM

Milovaní bratři a sestry,

... V posledních měsících jste mi poskytli neobyčejně přesvědčivý důkaz své důvěry v podobě více než půl milionu podpisů pod petici, kterou jsem podpořil. Považuji to za zmocnění stát se Vaším mluvčím, když žádáte, aby u nás došlo k nápravě vztahů státu k církvi a věřícím. V tom smyslu jsem zformuloval stanovisko, které posílám vládě k rukám jejího předsedy Lubomíra Štrougala. ...

Váhu Vašich podpisů zvětšuje strádání pro víru a církev, které sotva koho z Vás v minulých desetiletích nepostihlo. Odpouštění je křesťanská povinnost, nebylo by však spravedlivé nevzpomenout při této příležitosti s úctou zvláště těch, kteří složili těžší daň věrnosti Kristu ztrátou svobody, ba i života. ...

Ať veřejně nebo v soukromí, stále jsme jedna Kristova církev. Mluvit o oficiální církvi a o druhé, politicky zaměřené "tajné církvi" je fikce a pomluva.

Údálosti ozřejmily další věc, kterou Vám chci položit na srdce. Je to odpovědnost Vás laiků za církev. Po léta jsem mluvil za Vás téměř marně. Byl jsem označen za "generála bez vojska". Proto bylo třeba, abyste promluvíli Vy. Nejsme vojsko a nebojujeme o moc. Ale povinnost hájit se proti nespravedlnosti je jeden ze základních kamenů mravnosti. I náš Pán se před soudem hájil proti falešnému obvinění a ohradil proti pletkám.

Je správné, když jako občané uplatňujete svá práva vůči světské moci. To však není všechno, co máte možnost dělat. Je třeba ujmout se svých práv i fakticky. Litera zákona sice velmi zužuje náboženský život katolíků. Přesto je nám uprávněno mnohé, co nezakazuje zákon, ale mimo zákonnou kompetenci lidé pověřeni veřejnou správou. Ale v každém právním státě platí zásada: Všechno, co není zakázáno, je povoleno; rozumí se zákonem, ne něčí libovůli. Nebojte se tedy např. uskutečňovat plný církevní život v duchu Druhého vatikánského koncilu, ve farnostech i mimo ně. Na Vás je také, abyste byli oporou kněžím, kteří se po minulých zkušenostech obávají ztráty možnosti

NÁRODNÍ SVÁTEK A VLASTENECTVÍ

Každý člověk může a má být věrným a aktivním vlastencem.

Kdo však věří v Boha a kdo tuto víru vyznává v soukromém i veřejném životě, ten má k vlastenectví četnější a trvanlivější důvody.

Někdo je vlastencem z pouhého citu, který mu připomíná rodnou řeč, krásné chvíle a místa jeho mládí, kulturní poklady, půvaby krajiny, styk s přáteli...

Takové vzpomínky jistě pomáhají oživit a upevnit vědomí povinnosti k naší rodné zemi, které říkáme vlast.

Ano: povinnosti, které nás zavazují.

Kdeko se dnes táže s Kainem: "Zdaliž jsem já strážcem svého bratra?", a pokles smyslu pro povinnost je všude znatelný. Projevuje se to někdy i mezi krajany vzhledem k jejich bývalé i nynější vlasti.

Cestný člověk však snadno pochopí, že milovat bližního ukládá povinnost ke všem lidem, ke společenství, ve kterém jsme žili nebo žijeme, zvláště k těm nejbližším, se kterými nás spojuje původ, příbuzenství, řeč...

Svatý Pavel ve svých listech upozorňuje na závazky, které máme k těm, se kterými sdílíme společnou víru.

Vlastenectví (ne však nacism, úzkoprsý nacionalism) bylo vždy pokládáno od ušlechtilých lidí za něco čestného a vznešeného. Odcizení řeči nebo národu, z kterého jsme vyšli, bylo naopak považováno za skvrnu na charakteru.

Proto bychom neměli tento rok přejít bez povšimnutí a bez účasti na vzpomínkových slavnostech pořádaných k 28. říjnu. Zvláště však pamatujme, že "Nestaví-li Hospodin města, marně se namáhají ti, kdo je stavějí."

Kdo je si toho vědom, ať přijde i na naše bohoslužby 26. října, kde s obětujícími se Kristem na oltáři budeme v Jeho jménu vzývat Boha, a aby shlédl na ujařený lid, dal jim sílu, aby dal mocným prohlédnout a dal jim jednat nesobecky, aby změnil zatvrzelost a panovačnost chvilových světovlád, a aby v nás způsobil změnu k dobrému, čestnému a velkému.

sloužit Vám veřejně. Nebojte se působit na mládež a děti; zvláště nyní, kdy se už veřejně vyslovují obavy o jejich mravní profil. ...

Uvědomil jsem si, že i já mám vůči Vám povinnost, která nestrpí odkladu. Stále ještě se dovídám o postihování, šikanování, zastrašování nebo diskriminování kněží a laiků i jejich dětí. ...

Proto jsem se rozhodl nabídnout pomoc, kdykoli dojde k porušení spravedlnosti v souvislosti s vírou nebo církví. Když se někdo nedomůže práva normální cestou nebo s pomocí vlastních církevních pastýřů, má možnost obrátit se přímo na mne. S pomocí příslušných odborníků se budu snažit zasáhnout v jeho prospěch. ...

Bratři a sestry, v této důležité chvíli našich dějin spojte odvahu s rozvahou, naději s trpělivostí, pravdivost s láskou. Pán Vám žehnej.

23. dubna 1988.

„Kde domov můj?“ 1834—1934.

Byla už skoro noc, podzimní noc, když ve svém bytě v Myslíkově ulici „U Bonů“ zasedl skladatel František Škroup ke klavíru. Žena, těžce churava, usnula, mohl tedy pracovat. Skládal hudbu pro Tylovu frašku „Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka“.

Dosud došel k devatenáctému číslu, k písni slepého houslisty Mareše. Na čtvrté papíru s Tylovým drobným písmem se objevily první noty „Kde domov můj?“. Hluboká láska k vlasti, vroucí slova Tylova, bolest duše, starost o ženu, to vše zrodilo v půlhodině něco víc než píseň pro staropražskou frašku...

V neděli před vánočními svátky 21. prosince 1834 ve Stavovském divadle pražském bylo opět dovoleno hrát český. Dávala se po prvé „Fidlovačka“. Prostá hra se obecnstvím řemeslníků, živnostníků, služebných a drobných českých lidí líbila. Konečně přišlo poslední jednání, scéna, kde slepec Mareš má zazpívat veselícím se Pražanům. S doprovodem rohu a houslí se nesla ztihlým hledištěm píseň oné listopadové noci a došla vkrátku svého cíle — vnikla do srdcí všech Čechů celá česká země. Té chvíle národ měl svou hymnu!

Není hymny naší hymně rovné! — Není výbojná, nemá spád pochodu, útoku, neslaví panovníky, císaře či krále, ale v měkké a roztoužené linii s něhou opěvá jen rodný kraj, sílu a krásu svého národa. Stejně jako po prvé z úst basisty Karla Strakatého v roli slepce, zněla při různých besedách, výletech, na českých farách, školách, všude, kde se sešli opovrhovaní „vlastenci“. Stejně zněla při pochodu prvních českých rot do války, celila je a přišla s nimi vítězná do svobodného státu. — Marně byly pokusy o její nahrazení, je příliš posvátná a srostlá s národem.

Ve dny, kdy oslavujeme její století, vzpomeňme i tvůrce, Jos. Kaj. Tyla (1808—1856), spisovatele, režiséra a nakonec potulného herce, kterému nedaly zahynout hladu jen venkovské české fary a jemuž bylo dopřáno alespoň zemřít ve vlasti, u sv. Mikuláše v Plzni. — Vzpomeňme i památky skladatele Františka Škroupa (1801—1862), kapelníka Stavovského divadla a později holandské opery v Rotterdamu, odpočívajícího ve společném hrobě chudých a zapomenutých, za krásnou alejí Princenlaan...

Měli by co říci dnes světu národu? Snad by důrazně opakovali Tylova slova, jako před stoletím:

»Nešťastný, jehož duch nikde domovem není a jehož oko cestu k zemskému ráji nevidí!« j. šč.

Pro život z víry — Lidé dnes chtějí mít všechno: příjemné bydlení, auto, chatu, moderní zařízení a hlavně mnoho peněz, za které si může člověk všechno pořídit. Je krásné mít všechno, ale je v tom nebezpečí. Člověk snadno přilne k věcem a zapomene na vlastní účel života. Apoštol Jan upozorňoval věřící, že *«všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa»* (1 J 2,16). Je dobré udržovat si správný odstup od majetku a krotit neukázněnou touhu po něm. Boží děti dávají přednost zásluhám pro nebe, protože v tom je právě nepomíjející bohatství.

Jsmo církev putující — Církev nás učí odvracet srdce od neukázněných pozemských žádostí a obracet je k žádostem nebeským. Před každou eucharistickou modlitbou nás vybízí: *«Vzhůru srdce!»* a my odpovídáme: *«Máme je u Pána!»* Církev nám stále připomíná, že žijeme sice ve světě a musíme zde vzorně konat všechny povinnosti, ale nejsme ze světa a spějeme vstříc světu novému. Jsme poutníci a nechceme se zde natrvalo zabydlovat. Věříme v pravdivost slov apoštola Petra: *«Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střídavě»* (1 Pt 4,7).

TRADIČNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ MŠE SVATÁ

se koná v českém kostele na Rennwegu 63

V NEDĚLI DNE 25. ZÁŘÍ 1988 V 10 HODIN

Přiveďte své známé krajaný!

SOBOTA 15. ŘÍJNA 1988 20 HODIN

VINOBRANÍ

BUFET

ve velkém sále
1050 Vídeň, Schützengasse 30

HUDBA

J. Sedá

ČESKÉ SRDCE – KULTURNÍ VÝBOR

**zve srdečně celou naši krajaňskou veřejnost do sálu SLOVANSKÉ BESEDY
na vzpomínkový večer**

50 LET MNICHOVA

**Obrázkové, recitační a hudební pásmo o tragedii Československa a Evropy v
roce 1938 – připomínka i dnes velmi časová!**

SOBOTA 24. ZÁŘÍ 1988 – 17 HODIN – BOHATÝ BUFET

PŘIJĎTE VŠICHNI URČITĚ – PŘIVEĎTE PŘÁTELE A ZNÁMÉ!

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

**Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgassee číslo 17**

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

JSM VII. ODBOR. V sobotu 24. září
1988 zveme na **podzimní výlet**. Bližší in-
formace podá Helmut Hoschky, tel. 534-
35/DW 503 nebo 63 10 194.

**Poutě na Kaasgraben – ve Vídni 19,
Ettingshausengasse 1**

X. odbor JSM zve tradičně své kraja-
ny, poutníky k Sedmibolestné Panně Ma-
rii od 2. října 1988 závěrečná pout s
chrámovými zpěvy sboru JSM.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a
v 10 hodin mše svatá s proslavem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou třetí neděli v měsíci v 10 ho-
din mládežnická mše svatá s rytmickými
písněmi v českém kostele Vídeň III,
Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod.
mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhau-
sasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s
promluvou a v 11 hodin dopoledne u Ot-
ců Redemptoristů Vídeň I, Salvatorgas-
se 12.

**KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novot-
ného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro:**
otevřeno **středa a pátek od 17 do 21.30
hodin, v neděli od 9 do 11 hodin.** Každý
první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv.
Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kur-
rentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cviče-
ní každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň
II. Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodi-
ny tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12.